

Arrest

nr. 36 054 van 16 december 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 september 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 november 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. VAN EENOO en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 20 juni 2008 en heeft zich vluchteling verklaard op 23 juni 2008.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 9 juli 2008 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 13 augustus 2008, 13 oktober 2008 en op 11 december 2008.

1.3. Op 24 september 2009 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 28 september 2009 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Koerd afkomstig uit Sulemaniyah in Noord-Irak. U zou sinds 1995 lid geweest zijn van de PUK (Patriotic Union Kurdistan). U zou van 1995 tot 2006 gewerkt hebben als persoonlijke lijfwacht van Sheik Jafaar al Mustafa, minister van staat van peshmergazaken. In 1996 zouden uw broer en uw moeder in Kirkuk zijn ontvoerd door leden van de voormalige "amn" (geheime dienst) toen ze voor een medische behandeling voor uw moeder op weg waren naar Bagdad. Via Jassa, iemand die u kende van de PUK, zou u in contact gekomen zijn met de ontvoerders. Men zou u gevraagd hebben informatie door te spelen over Sheik Jafaar in ruil voor de vrijlating van uw moeder en uw broer. Korte tijd nadat u de gevraagde informatie had doorgegeven zouden uw moeder en broer zijn vrijgelaten. Na hun vrijlating zou u op regelmatige basis informatie zijn blijven doorgeven. Men zou u telkens gevraagd hebben naar de afspraken en de routes van Sheik Jafaar. In 1997 zou op basis van de informatie die u had verschaft een aanslag zijn gepleegd op het konvoi van Sheik Jafaar. Hierbij zouden drie lijfwachten gewond zijn geraakt. Eén van de drie lijfwachten zou hierbij verlamd zijn geraakt. Ook na deze aanslag zou u informatie zijn blijven doorspelen. U zou dit zijn blijven doen tot de val van het regime van Saddam Hussein. In 2006 zou u via een vriend van u, een zekere Kamaran, vernomen hebben dat de Communistische Partij op de hoogte was van uw rol als spion ten tijde van het regime van Saddam Hussein en dat men uw naam had vrijgegeven op de televisie. U zou uit voorzorg gevlucht zijn naar Lala Serhad, het stamhoofd van uw moeders clan in Shahrazur. Hier zou u vernomen hebben dat u door het gevolg van Sheik Jafaar werd gezocht. Na één week zou u vertrokken zijn naar Erbil omdat u riskeerde te worden uitgeleverd aan Sheik Jafaar. Begin 2006 zou u zijn ontvoerd door terroristen toen u naar Mosul was getrokken om daar een wagen te kopen. Na elf dagen zou men u hebben vrijgelaten nadat uw familie een losgeld had betaald. Op aanraden van uw neef Mustafa, een lid van de Parasten (inlichtingendienst van de KDP), zou u zich hebben aangesloten bij de KDP en zijn toegetreden tot de Nationale Garde. U zou gekazerneerd zijn in de legerbasis van "Qaiwan" in Kirkuk en gewerkt hebben voor de Istikbaraat (inlichtingendienst van het leger). U zou zich ondermeer hebben beziggehouden met het opsporen en uitschakelen van terroristen. U zou na verloop van tijd regelmatig dreigbrieven hebben ontvangen van "Ansar al Sunna". Begin 2008 zou u vernomen hebben dat de PUK om uw uitlevering had gevraagd bij de KDP. Op 19 maart 2008 zou u vanuit Irak naar Meriwan (Iran) gereisd zijn. Op 23 maart 2008 zou u vanuit Meriwan naar Teheran gereisd zijn, waar u op 28 maart 2008 aankwam. Op 17 juni 2008 zou u vanuit Teheran met het vliegtuig naar België gereisd zijn, waar u op 19 juni 2008 aankwam. Op 23 juni 2008 vroeg u asiel aan in België.

B. Motivering

U vreest heden enerzijds wraakacties vanwege leden van de PUK omwille van uw vroegere werkzaamheden als informant voor het toenmalige regime van Saddam Hussein en anderzijds omdat u werd gevisieerd door terroristen omwille van uw betrokkenheid bij het Nieuwe Iraakse leger. Er dient te worden vastgesteld dat, gelet op uw betrokkenheid en de specifieke rol bij het Baathregie van Saddam Hussein, waarvan u op erg gedetailleerde en coherente wijze getuigenis aflegde in de loop van de verschillende fases van uw asielprocedure, het inderdaad aannemelijk is dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie (het verdrag van Genève van 28 juli 1951) bestaat.

Niettegenstaande het bestaan in uw hoofde van deze mogelijks terechte vrees voor vervolging dient in het kader van onderzoek naar uw asielmotieven te worden nagegaan of u niet valt onder de in artikel 1, par. F (a) van de Vluchtelingenconventie en artikel 55/2 van de wet van 15 december 1980 vermelde uitsluitingsgrond. Volgens artikel 1, paragraaf F, lid a van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 zijn de bepalingen van het verdrag immers niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in artikel 7 van het Statuut inzake het Internationale Strafhof. Dit artikel bepaalt dat onder misdadaad tegen de menselijkheid één van de volgende handelingen verstaan wordt, indien gepleegd als onderdeel van een wijdverbreide of stelselmatige aanval gericht tegen een burgerbevolking, met kennis van de aanval: "... (a) moord; (b) uitroeijing; (c) slavernij; (d) deportatie of gedwongen overbrenging van bevolking; (e) gevangenneming of elke andere ernstige beroving van de lichamelijke vrijheid in strijd met de fundamentele regels van internationaal recht; (f) marteling; (g) verkrachting, seksuele slavernij, gedongen prostitutie, gedwongen zwangerschap, gedwongen sterilisatie, of elke andere vorm van seksueel geweld van vergelijkbare ernst; (h) vervolging van een identificeerbare groep of collectiviteit op politieke, raciale gronden of gronden betreffende nationaliteit, op etnische, culturele of godsdienstige gronden, of op grond van het geslacht, zoals nader

omschreven is in het derde punt of op andere gronden die algemeen ontoelaatbaar worden geacht krachtens het internationale recht, in verband met in dit punt bedoelde handelingen of een misdaad waarover het Hof rechtsmacht heeft; (i) gedwongen verdwijningen; (j) apartheid; (k) andere onmenselijke handelingen van vergelijkbare aard waardoor opzettelijk ernstig lijden of ernstig lichamelijk letsel of schade aan de geestelijke of lichamelijke gezondheid wordt veroorzaakt."

De uitsluitingsclausule betreft niet enkel directe daders van dergelijke misdrijven, maar ook medeplichtigen, voor zover deze hebben gehandeld met kennis van de praktijken en geen enkele omstandigheid hen van hun individuele verantwoordelijkheid vrijstelt. Medeplichtigheid (cfr. Art 25 §3 Statuut van Rome van 17 juli 1998) houdt in dat een art. 1 F-misdrijf werd gepleegd - eventueel door iemand anders -, dat de persoon in kwestie hierbij een materiële bijdrage heeft geleverd, met een onmiddellijk effect op het misdrijf en dat hij de bedoeling had dat het misdrijf gepleegd werd.

In casu is uw betrokkenheid in het verschaffen van vertrouwelijke informatie over Sheik Jafaar, minister van Peshmergazen, aan de "amn" van het toenmalige regime van Saddam Hussein en meerbepaald aan officier Raed Ahmad geloofwaardig. Uw verklaringen dienaangaande zijn gedetailleerd en omstandig. Tijdens uw gehoren op het Commissariaat-generaal beschreef u uitvoerig en op coherente wijze uw activiteiten als informant voor Raed Ahmed, die in de betreffende periode het hoofd was van de Kirkoekse afdeling voor aanhouding en deportatie van Koerden. U zou naar aanleiding van de ontvoering van uw moeder en broer zijn benaderd door een zekere Jassa. Hij zou u laten weten hebben dat uw moeder en broer zouden worden vrijgelaten in ruil voor vertrouwelijke informatie over Sheik Jafaar voor wie u als persoonlijke lijfwacht werkte. Na de daadwerkelijke vrijlating van uw moeder en broer zou u evenwel verder vertrouwelijke informatie zijn blijven doorspelen. U werd op het Commissariaat-generaal gevraagd wat hiervan de reden was. U verklaarde dat u het enerzijds verder bent blijven doen omdat het goed betaalde en anderzijds omdat u volgens uzelf geen andere keuze meer had dan ermee verder te gaan. U lichtte toe dat u onder druk werd gezet door uw twee contactpersonen. Men zou u hebben laten verstaan dat u iets zou overkomen van zodra u niet langer met hen zou samenwerken (zie gehoorverslag CGVS 11 december 2008, p. 5 en p. 6).

In 1997 zou er een aanslag zijn gepleegd tegen het konvoi van Sheik Jafaar. Deze laatste werd hierbij niet geraakt, maar drie van zijn lijfwachten raakten hierbij zwaargewond. Eén van de drie lijfwachten werd hierbij verlamd. Er werd u op het Commissariaat-generaal gevraagd of deze aanslag tot stand is gekomen op basis van de vertrouwelijke informatie die u had doorgegeven over Sheik Jafaar, waarop u uitdrukkelijk bevestigde dat dit het geval was. U lichtte toe dat de aanslag was gebeurd ergens tussen twee dorpen toen Sheik Jafaar met zijn gevolg onderweg was naar zijn geboortestreek Karadagh. U had deze concrete informatie over de precieze route en het tijdstip eerder doorgegeven. Bovendien verklaarde u dat u na deze aanslag een tijdje "verlof" had gekregen. Men wilde u immers later nog kunnen inschakelen als informant (zie gehoorverslag CGVS 11 december 2008, p. 4). Hieruit blijkt dat u op een bewuste manier een substantiële bijdrage heeft geleverd bij het begaan van een moordpoging op meerdere personen, tengevolge waarvan een drietal personen zwaargewond achterbleven.

Belangrijk is dat u ook na deze aanslag van 1997 verder vertrouwelijke informatie heeft blijven doorspelen. Doorheen de jaren zou u informatie hebben doorgegeven over de Sheikh zelf alsmede over diens broer, vrouw en kinderen, vrienden en personen die hem bezochten (zie gehoorverslag CGVS 13 augustus 2008 p. 8-9-10). U heeft met andere woorden gedurende vele jaren informatie doorgegeven aan een instantie in het volle bewustzijn dat deze gegevens gebruikt zouden worden om aanslagen te beramen (zie gehoorverslag CGVS 11 december 2008, p.5).

De door u beschreven misdrijven situeren zich binnen het kader van het Baath-regime. Dit Baath-regime met Saddam Hussein aan het hoofd ervan staat erom bekend dat het zich schuldig heeft gemaakt aan systematische en grootschalige misdaden tegen de menselijkheid en aan een stelselmatige aanval op de Koerdische burgerbevolking.

Uit uw verklaringen blijkt tevens dat u bij machte was de ernst en de gevolgen van de door u begane misdaden correct in te schatten en dat u deze daden bij volle bewustzijn beging. U wist dat het de bedoeling was om op basis van uw vertrouwelijke informatie een aanslag te plegen tegen de minister en ook dat hierbij andere mensen het slachtoffer konden worden. Desondanks bleef u hiermee verder gaan. Zoals hierboven reeds vermeld herhaalde u een aantal keer dat u onder druk werd gezet door uw twee contactpersonen. Er kan in uw hoofde echter niet worden besloten tot het bestaan van een onweerstaanbare drang. Uit uw verklaringen blijkt immers duidelijk dat u wel degelijk een keuze had. U stelt dat u ervoor gekozen heeft informatie te blijven doorspelen over Sheik Jafaar omdat dit u extra geld opleverde en ook omdat het doorspelen van bovengenoemde informatie uzelf niet in de problemen zou brengen. Aldus heeft u er weloverwogen voor gekozen om de samenwerking met de 'amn' van het toenmalige regime van Saddam Hussein niet stop te zetten. Tekenend in dit verband zijn volgende verklaringen. U werd gevraagd of u ook over het dochttertje van Sheik Jafaar informatie zou hebben doorgegeven mocht men u daarom gevraagd hebben. Uw antwoord: "Ik heb dat niet gedaan

want het kind was zeven jaar. Mocht er iets gebeurd zijn met haar dan zou het zeker uitgekomen zijn dat ik ermee te maken had en dan zou ik gedood worden en daarom mocht ik dat zeker niet doen." Even later antwoordde u op de vraag of u dan enkel informatie doorspeelde wanneer het uzelf niet in de problemen bracht, het volgende: "Ik heb geen info doorgegeven (over het dochtertje) want ik was bang dat ik daardoor mijn eigen leven in gevaar zou brengen", en ook "Sowieso zou ik er dan van verdacht worden want we waren altijd in dezelfde auto, ik breng haar naar school. Dan zouden er wellicht vragen gesteld worden waarom zij ontvoerd is en ik niet" (zie gehoorverslag CGVS 11 december 2008, p. 6 en p. 7). Aldus blijkt duidelijk uit uw verklaringen dat u wel degelijk had kunnen weigeren informatie door te geven aan uw contactpersonen, mocht u dit gewild hebben. Dat u dit niet heeft gedaan, heeft te maken met louter opportunistische redenen. U heeft wel degelijk op actieve wijze deelgenomen aan de misdaden die kaderen binnen het regime van Saddam Hussein.

Ook wat betreft uw activiteiten als lijfwacht van Sheikh Jafaar dienen enkele opmerkingen te worden geformuleerd. U stelt dat de Sheikh, waarvan u elf jaar lang als lijfwacht fungeerde, een boosaardige man was. U beschrijft dat hij in zijn huis een privégevangenis had. Uzelf stond ondermeer in voor de bewaking van dit huis. De sheikh kwam zijn lijfwachten zelfs 's nachts controleren: als de lijfwacht in slaap was gevallen, zwaaide er wat. In deze gevangenis werden mensen opgesloten waarmee de Sheikh financiële of eigendomsproblemen had alsook leden van een islamitische beweging. Velen van hen werden vermoord, zo stelt u (zie gehoorverslag CGVS 13.10.2008 p.3 en 11.12.2008 p.7). Ook hier dient te worden gesteld dat u als lijfwacht van deze persoon gedurende een lange periode betrokken was bij misdrijven tegen de menselijkheid die gepleegd werden tegen de burgerbevolking, in casu de gevangenen in het cellencomplex.

Om deze redenen dient u te worden uitgesloten van bescherming onder de Vluchtelingenconventie in de zin van art. 1 par. F (a) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, dewelke bepaalt dat de bepalingen van Genève niet van toepassing zijn op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan misdrijven tegen de menselijkheid. Om bovenvermelde redenen en op basis van art. 55/4 a) van de Vreemdelingenwet dient u tevens te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Niettegenstaande bovengaande bevindingen meent de Commissaris-generaal evenwel dat in de huidige omstandigheden het niet aangewezen is dat u gedwongen zou worden teruggeleid naar uw land van herkomst, en waar volgens uw verklaring, uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: uw identiteitskaart, uw bewijs van nationaliteit. Deze bevestigen uw persoonsgegevens dewelke hier niet ter discussie staan. Verder legde u nog een kopie van uw lidmaatschap van de PUK en uw legerkaart voor. Deze verwijzen respectievelijk naar uw carrière binnen de PUK en binnen het Nieuwe Iraakse Leger. Dit staat evenmin ter discussie. Tot slot legde u de twee dreigbrieven voor die u zou hebben ontvangen. Deze vormen een bewijs van uw problemen met terroristen. Ook dit staat niet ter discussie. De door u voorgelegde documenten zijn niet van aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie alsook van bescherming onder de subsidiaire beschermingsstatus."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3, 48/4, en 55/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), artikel 1, par. A, 2° lid en artikel 1, par. F, (a) van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28/07/1951, goedgekeurd bij wet van 26/06/1953, en de materiële motiveringsplicht, voert verzoeker, onder verwijzing naar het UNHCR, ("Guidelines on International Protection: Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating tot the Status of Refugees", 4 september 2003, p. 2), in een eerste onderdeel aan dat hij "enerzijds wraakacties (vreest) vanwege leden van de PUK omwille van zijn vroegere werkzaamheden als informant voor het toenmalige regime van Saddam Hussein en anderzijds omdat verzoeker gevisieerd werd door terroristen en dit omwille van zijn betrokkenheid en de specifieke rol bij het Baathregime van Saddam Hussein" en dat hij "wenst (...) te benadrukken dat er in de richtlijnen van het UNHCR dd. 04/09/2003 duidelijk te lezen valt dat men het toepassingsgebied van het artikel 1, par. F, (a) van de Vluchtelingenconventie restrictief dient te gebruiken". Verzoeker betoogt dat zijn functie minimaal was en hij "in zijn hoedanigheid van persoonlijke lijfwacht van de Minister van Peshmergazen, Sheikh Jafaar al Mustafa (PUK-lid), werkzaam was als informant voor de voormalige 'amn'

(geheime dienst) van het toenmalige regime van Saddam Hussein en meer bepaald voor officier R.A., die in de betreffende periode, het hoofd was van de Kirkoeke afdeling voor de aanhouding en deportatie van Koerden". Verzoeker stelt zich de vraag of het uitwisselen van vertrouwelijke informatie over de Sheikh wel als een aanval op de Koerdische burgerbevolking bekeken moet worden en hij wijst erop dat de Sheikh zelf personen liet opsluiten waarmee hij financiële of eigendomsproblemen had. Hij vervolgt enkel informatie te hebben gegeven over de Sheikh en benadrukt daarbij dat het om een persoonlijke vete ging tussen de Sheikh en R. A.. Tot slot wijst hij erop nooit te zijn verdacht, vervolgd of in verdenking gesteld te zijn gesteld van dergelijke misdaden.

In een tweede onderdeel wordt, onder verwijzing naar het UNHCR, "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Iraqi Asylumseekers, August 2007*", p. 139-150, gesteld dat indien de rechtbank toch van oordeel zou zijn dat verzoeker onder de uitsluitingsgrond valt, verzoeker toch nog de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend. Verzoeker besluit dat tegenpartij onvoldoende motiveert waarom het subsidiaire beschermingsstatuut wordt geweigerd zodat dan ook artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 worden geschonden.

2.2. Omtrent de aangevoerde schending van de algemene motiveringsplicht, vervat in de wet van 29 juli 1991, moet worden opgemerkt dat die motiveringsverplichting tot doel heeft, ten opzichte van diegene die bij een bestuurshandeling betrokken is, een zodanig inzicht te verschaffen in de motieven van de beslissing dat hij/zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk kent en bovendien in het middel aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van haar declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.4. Blijkens verzoekers verklaringen is hij een soennitische Koerd, geboren in 1980, afkomstig uit Sulemaniyah (Noord-Irak), en was hij lid van de "Patriotic Union Kurdistan" (PUK) sinds 1995 en sinds die tijd tewerkgesteld als persoonlijke lijfwacht van Sheikh Jafaar al Mustafa, thans Minister voor Peshmerga-zaken.

In 1996 werden zijn broer en zijn moeder ontvoerd/aangehouden in Kirkuk door leden van de voormalige "Amn" (geheime dienst). Via J., eveneens lid van de PUK, kon hij zijn familieleden vrij krijgen doch als tegenprestatie diende hij informatie te verschaffen over zijn werkgever.

Tussen 1996 en 2003 schreef verzoeker 18 keer een rapport over het doen en laten van de Sheikh en naar aanleiding van een dergelijk rapport in 1997 werd op een konvooi van de Sheikh een aanslag gepleegd waarbij drie van zijn lijfwachten gewond werden. Verzoeker was op het ogenblik van de aanslag in verlof omdat R., aan wie hij de inlichtingen had doorgegeven, hem had ingelicht over de aanslag. Verzoeker bleef in dienst van de Sheikh tot 2006.

In 2006 werden lijsten gepubliceerd van collaborateurs met het "Baath"-regime/de veiligheidsdiensten. De lijsten zouden zijn vrijgegeven op de televisie.

Verzoeker vluchtte naar een stamhoofd waar hij slechts korte tijd kon verblijven. Vervolgens vluchtte hij naar zijn neef in Erbil (46 dagen) en ging hij voor deze laatste een auto ophalen in Mosul waar hij door terroristen werd gekidnapt. Tijdens zijn detentie was hij getuige van een onthoofding en zijn familie betaalde losgeld om hem vrij te krijgen.

Hij keerde terug naar Erbil en zijn neef stuurde hem naar Kirkuk waar hij lid werd van de KDP en in dienst trad van het (nieuwe) Iraakse leger. Na zijn indiensttreding als lid van dit Iraakse leger, waar hij gekazerneerd was in de legerbasis van "Qaiwan" en terroristen moest opsporen en uitschakelen, ontving hij regelmatig driegbrieven van "Ansar al Sunna". Begin 2008 zou hij vernomen hebben dat de PUK om zijn uitlevering vroeg aan de KDP. Verzoeker vluchtte via de luchthaven van Teheran en kwam op 19 juni 2008 in België aan.

2.5. Vooreerst dient te worden benadrukt dat artikel 1, F van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 een uitzonderingsbepaling is met bijzonder zware gevolgen en dan ook, inzonderheid wat de vaststelling en de kwalificatie van de feiten betreft, met de grootste omzichtigheid moet worden toegepast.

De Raad is van oordeel dat de beslissing van de Commissaris-generaal niet kan worden bijgetreden. Immers, na lezing van verzoekers verklaringen, zoals weergegeven in de gehoorverslagen toegevoegd aan het administratief dossier, en verzoekers toelichtingen ter terechtzitting van 11 december 2009, dient de Raad te besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker voorgehouden relaas en de vervolgingsfeiten die daarvan het gevolg zouden zijn. Verzoekers verklaringen vertonen talrijke ongeloofwaardigheden, tegenstrijdigheden en vaagheden. Opmerkelijk daarbij is dat de chronologie van de voorgehouden feiten niet duidelijk uit de verklaringen blijkt zodat ter terechtzitting werd gevraagd dit nader toe te lichten.

2.6. Waar verzoeker voorhoudt sinds 1995, op vijftienjarige leeftijd, één van de persoonlijke lijfwachten te zijn geweest van Sheikh Jaffar, de huidige minister van Peshmerga-zaken in de KRG, is het op zijn minst merkwaardig, gelet op de Koerdische context, dat verzoeker de volledige naam van de Sheikh niet kent terwijl deze persoon een vooraanstaande rol heeft gespeeld bij de PUK tijdens de turbulente jaren negentig, hij nog altijd een belangrijke functie uitoefent in de huidige politiek en verzoeker gedurende elf jaar zijn lijfwacht was (gehoorverslag van 13 augustus 2008, p. 3), verzoeker niet weet tot welke stam de Sheikh behoort terwijl hij beweert uit dezelfde streek te komen en zo de functie van lijfwacht heeft gekregen (*één van de Sheikh van Karadagh, kent stamnaam niet*, gehoorverslag van 13 augustus 2008, p. 6; gehoorverslag van 13 oktober 2008, p. 2), hij niet precies weet wanneer de Sheikh minister geworden is terwijl hij op dat moment nog in diens dienst zou zijn geweest en niet weet of de Sheikh in zijn functie van minister voor Peshmerga-zaken bevoegd is voor de PUK en de KDP of enkel voor de PUK (gehoorverslag van 13 augustus 2008, p. 3). Dat hij deze kennis met betrekking tot de bevoegdheid van de Sheikh als minister plots wel had tijdens het tweede gehoor kan er alleen maar op wijzen dat verzoeker zijn kennis bijstelt.

Waar verzoeker tijdens het gehoor informatie geeft over de samenstelling van het gezin van de Sheikh, wijst de Raad erop dat deze beweringen weinig relevant zijn vermits verzoeker deze kennis vergaard kan hebben bij de voorbereiding van zijn relaas. Ook het feit dat verzoeker voorhoudt dat de Sheikh een eigen gevangenis had in zijn huis waar hij personen met wie hij problemen kende liet opsluiten, zijn blote beweringen. Zelfs al zouden de beweringen juist zijn, dan nog is dit geen voldoende aanwijzing dat verzoeker als lijfwacht zou hebben gediend aangezien kan verwacht worden dat allerlei (goede en slechte) handelingen van een bekende militair en politicus door de bevolking gekend zijn en becommentarieerd worden.

Daarenboven legt verzoeker geen enkel begin van bewijs voor waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij ooit lijfwacht is geweest bij Sheikh Jaffar. De fotokopie van zijn lidmaatschapkaart van de PUK van 2005, voor zover daaraan al objectieve bewijswaarde kan toegekend worden vermits het slechts een fotokopie betreft, toont enkel aan dat hij in dat jaar aangesloten zou zijn geweest bij de PUK.

De verklaringen met betrekking tot de wijze waarop verzoeker zou zijn ingeschakeld als informant van R. A. nadat zijn moeder en broer waren aangehouden, zijn na vergelijking van de gehoorverslagen tegenstrijdig, verwarrend en vaag.

Verzoeker legt hierover de volgende verklaringen af: *“Reden dat ze werden aangehouden? Omdat ik als lijfwacht werkte voor Sheikh Jaffar werden ze aangehouden. (...) Waarom werden ze vrijgelaten? Ik kende een vriend J. die in Suleimanyah woont en die ook lid was van de PUK (...) ik heb dan contact opgenomen met mijn vriend J. en vertelde hem dit en vroeg hem om raad. Een tijdje later kwam J. terug en zei me dat hij ervoor kan zorgen mijn moeder en broer vrij te krijgen. (...) Hoe wist u dat u na de arrestatie van uw moeder en broer bij hem terecht kon voor zijn contacten met de centrale autoriteiten? Ik was verdrietig na de arrestatie van mijn moeder en broer en hij is mijn vriend en vroeg me wat aan de hand was en ik vertelde hem het incident en dan bood hij zijn hulp aan(...)”*(gehoorverslag van 13 augustus 2008, p. 7 en 8, 2 en 4); *“Omwille van de arrestatie van moeder en broer, zijn ze te weten gekomen dat ik lijfwacht was van Sheikh Jaffar (...)”* (gehoorverslag 13 oktober 2008, p. 4); *“Hoe bent u dat precies geworden? Omwille van mijn moeder en broer, zij werden opgepakt en ik had geen keuze. Concreter toelichten? Mijn moeder had een aandoening aan het hart, zij moest naar Bagdad voor behandeling. In Kirkuk werden zij opgepakt want men had info gekregen dat ik de zoon dus van haar lijfwacht was van Sheikh Jaffar. (...) Door wie werd u dan benaderd om spion te worden? Door J. (...) Waarom heeft u zich tot hem gericht nav de ontvoering? Hij was iemand die veel naar ons lokaal kwam en ik vertelde het hem per toeval (...)”* (gehoorverslag van 11 december 2008, p. 2).

Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker de ene keer voorhoudt dat zijn moeder en broer werden aangehouden omdat de veiligheidsdienst wist dat hij voor Sheikh Jaffar werkte en dat zij een andere keer werden gearresteerd en nadien door de veiligheidsdienst werd vastgesteld dat hij voor de Sheikh werkte. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij zelf J. heeft benaderd en aldus 'toevallig' spion zou zijn geworden voor de veiligheidsdienst.

Verder zou verzoeker gedurende acht jaar zeventien à achttien keer een schriftelijk rapport hebben afgeleverd over het doen en laten van de Sheikh ten gevolge waarvan op deze laatste een aanslag werd gepleegd in 1997 waarbij vier lijfwachten gewond werden. Dit komt erop neer dat verzoeker aldus aan de "Amn" twee à drie keer per jaar informatie zou hebben verstrekt waarbij dan ook de vraag kan gesteld worden welk belang dit soort informatie zou hebben gehad gelet op de verklaring van verzoeker dat de Sheikh regelmatig zijn dagdagelijkse gewoonte wijzigde uit voorzorg tegen aanslagen (gehoorverslag van 11 december 2008, p. 4 "*hij wist dat hij vijanden had o.a. van en na die aanslag in 1997 was hij zeer voorzichtig en dus veranderde hij voortdurend zijn gewoontes*").

Dit klemt des te meer nu verzoeker ook verklaarde dat er reeds in 1995 op de Sheikh een aanslag werd gepleegd waarbij verschillende lijfwachten omkwamen zodat redelijkerwijs kan aangenomen worden dat de Sheikh als één van de verantwoordelijken van de PUK, ook toen al de nodige voorzorgen zou hebben genomen.

Daarenboven is het ongeloofwaardig dat J. of R., aan wie hij de informatie moest doorgeven, hem vooraf van de aanslag op de hoogte zou hebben gebracht. Verzoekers bewering dat hij op de hoogte werd gebracht omdat ze hem nog nodig hadden, kan niet overtuigen vermits enerzijds het meedogenloos karakter van de "Amn" tijdens het "Baath"-regime van Saddam Hussein alom gekend was en is het anderzijds onvoorstelbaar dat R. A. het risico zou hebben genomen dat verzoeker hem zou kunnen verlinken en de Sheikh op de hoogte zou kunnen brengen (gehoorverslag van 11 december 2008, p. 4).

Verzoeker verklaart bovendien zelf "*ze viseerden enkel hem (de Sheikh), maar met de lijfwachten hielden ze geen rekening. Ze hielden er geen rekening mee, voor hen was het niet erg zelfs als er tien lijfwachten omkwamen*" (gehoorverslag van 11 december 2008, p. 6). Wat de betaling voor de informatie betreft, stelt verzoeker dan weer dat hij tussen de 2000 en 3000 Iraakse dinars, één keer om de twee maanden, zou hebben ontvangen, hetgeen dan weer niet overeenkomt met zijn verklaring dat hij in totaal zeventien à achttien rapporten zou hebben opgesteld (gehoorverslag van 13 augustus 2008, p. 9).

Vervolgens dient vastgesteld te worden dat verzoekers verklaringen betreffende de lijsten met collaborateurs van het "Baath"-regime niet coherent zijn. De ene keer komt zijn naam voor op de op de televisie gepubliceerde lijsten, de andere keer komt hij voor op lijsten die tijdens de bevrijding van Kirkuk zouden zijn gevonden in de kantoren van de "Baath"-partij en nog een andere keer heeft een vriend, voordat de lijsten bekend gemaakt werden, hem gemeld dat er een dossier over hem bestond waarop hij de vlucht nam (gehoorverslag van 13 augustus 2008, p. 11 "*nee*"; gehoorverslag van 13 oktober 2008, p. 4, "*ja*"; gehoorverslag van 11 december 2008, p. 7).

De ene keer werden de lijsten bekend gemaakt in augustus 2006 en ter terechtzitting verklaart dat dit gebeurde eind juni/juli 2006.

Zo zou kunnen worden gesteld dat het verschil niet zo groot is, wijst de Raad erop dat dit een cruciaal moment moet geweest zijn voor verzoeker, indien dit effectief heeft plaatsgehad, vermits op dat ogenblik zijn beweerde 'vlucht' een aanvang nam.

In dit verband kan nog worden opgemerkt dat het ongeloofwaardig is dat Sheikh Jaffar, als minister, verzoeker bij hem thuis zou zijn komen zoeken.

Om te ontsnappen aan de Sheikh zou verzoeker dan lid geworden zijn van de KDP, hetgeen hij de ene keer ter terechtzitting situeert in juli 2006 en de andere keer (gehoorverslag van 11 december 2008, p. 8) in december 2006. Ook hier dient te Raad vast te stellen dat verzoeker geen enkel begin van bewijs bijbrengt van zijn lidmaatschap van de KDP. Zijn neef zou hem dan naar Kirkuk hebben gestuurd waar hij lid werd van de KDP en tewerkgesteld werd bij het Iraakse leger hetgeen hij ter terechtzitting situeert eind 2006 terwijl hij een kaart, ten bewijze van zijn militaire dienst, voorlegt gedateerd januari 2008. Zijn bewering ter terechtzitting dat de persoon die de kaart afleverde die lukraak dateerde, wordt niet aangenomen en wijst er, volgens de Raad, nogmaals op dat verzoekers relaas gefabriceerd is.

Betreffende de gebeurtenissen in Mosul, met name de gewelddadige kidnapping van verzoeker waar hij tevens getuige was van een onthoofding, stelt de Raad vast dat verzoeker daar geen enkel begin van bewijs van voorbrengt, terwijl kan verwacht worden dat kidnappers in Irak zelf voldoende ruchtbaarheid geven aan een onthoofding omdat dergelijke daden er tenslotte op gericht zijn de bevolking angst aan te

jagen. Bovendien worden ook hier door verzoeker tegenstrijdige verklaringen afgelegd: de ene keer heeft zijn familie betaald, de andere keer zijn familie én de KDP, terwijl hij ter terechtzitting beweert, zijn familie en andere familieleden.

Waar verzoeker tijdens de gehoren toelicht bij welke gevechten hij samen met de Sheikh aanwezig was, met name de gevechten van 31 augustus 1996 tussen PUK en KDP waarbij KDP gesteund werd door het leger van Saddam Hussein - een voor iedere Koerd bekend feit -, augustus of september 1995 Ziarat en Qawkasim, tussen juni 2002 tot en met de komst van de Amerikanen tegen de "Jund al Islam" (gehoorverslag van 13 augustus 2008, p. 4 en 5) en de bevrijdingsoperatie in Kirkuk in 2003, hetgeen over een periode van acht jaar bijzonder weinig is rekening houdende met de situatie in de Koerdische gebieden in die periode, is de Raad van oordeel dat verzoeker, in het licht van de andere ongeloofwaardige en vage verklaringen, met de loutere opsomming van enkele gevechten, die overigens behoren tot de algemene bekende kennis van iedere Koerd, niet kan overtuigen daadwerkelijk een persoonlijke lijfwacht te zijn geweest van de huidige minister van Peshmerga-zaken tussen 1995 en 2006 en in die periode informant te zijn geweest voor de veiligheidsdienst.

Tot slot wijst de Raad erop dat verzoeker ter terechtzitting, gevraagd naar de wijze waarop hij vluchtte, verklaart via Teheran naar Europa te zijn gekomen; hij kan niet preciseren op welke luchthaven of in welk land hij is aangekomen en weet enkel dat de *"nummerplaten een gele kleur hadden"*. Zijn verschooning dat hij het Farsi niet machtig is en daarom niet weet waar hij landde, is ongeloofwaardig. Deze verklaring van iemand die beweert jaren informant te zijn geweest en voorhoudt thans een functie te hebben bij de veiligheidsdiensten van de sectie-eenheid 15 van het Iraakse leger waarbij hij terroristen moet opsporen, is andermaal niet ernstig en wijst op een manifest gebrek aan medewerking bij het onderzoek van zijn asielaanvraag.

Waar verzoeker nog beweert een gegronde vrees voor vervolging te koesteren voor terroristen in Kirkuk omwille van zijn functie bij het Iraakse leger en hij ten bewijze daarvan drie dreigbrieven voorlegt, is de Raad van oordeel dat verzoeker (gehoorverslag 13 augustus 2008, p. 18), voor zover zijn bewering terroristen te moeten opsporen overeenkomt met de waarheid, als militair niet aantoonbaar dat hij niet op een effectieve bescherming zou kunnen rekenen van zijn sectie-eenheid 15 enerzijds of van de autoriteiten van Kirkuk anderzijds.

Overigens is het in deze ook merkwaardig dat verzoeker in het verzoekschrift voorhoudt dat hij *"gevisieerd werd door terroristen en dit omwille van zijn betrokkenheid en de specifieke rol bij het Baathregime van Saddam Hussein"*.

2.7. Gelet op deze vaststellingen heeft verzoeker niet aannemelijk gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging moet koesteren vanwege de Sheikh of de Koerdische autoriteiten omwille van het feit dat hij jarenlang als informant voor de "Amn" / "Baath" fungeerde. Hij heeft ook niet aangetoond dat hij als militair niet zou kunnen rekenen op de bescherming van de in Kirkuk aanwezige autoriteiten.

2.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 in aanmerking worden genomen.

2.9. Het behoort aan verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven; deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

In acht genomen wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoonbaar dat hij wordt vervolgd of gevisieerd door zijn autoriteiten en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in een straf die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/3, §2, a) en b) van de wet van 15 december 1980.

Verder dient te worden vastgesteld dat verzoeker tewerkgesteld is als militair in het Iraakse leger in Kirkuk zodat hij derhalve niet in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend en negen door:

dhr. M. BONTE,
mevr. A. VAN ISACKER,
mevr. M.-C. GOETHALS,

mevr. K. ROSIER

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE